

[Holger K. Nielsen]

Dermed være ikke sagt, at der ikke findes interessante betragtninger i redegørelsen. Det gør der såmænd. Der er faktisk formuleret en række meget vigtige boligpolitiske målsætninger, men det er karakteristisk, at de i de fleste tilfælde er formuleret som spørgsmål. Når det gælder svarene, er det anderledes tyndt. Så har man en klar fornemmelse af, at det er finanspolitik og ikke boligpolitik, som styrer regeringen.

Jeg tror, at der i Folketinget er bred enighed om, at der bør gennemføres ændringer af boligpolitikken, men skal ændringerne være fornuftige, må de styres ud fra nogle klare boligpolitiske målsætninger og ikke ud fra en målsætning om, at der skal spares så og så meget på finansloven.

Det er karakteristisk, at hele finansieringssiden er udeladt. Det er da lidt mærkeligt, når man betænker, at debatten den 6. april fandt sted på baggrund af det byggeri på Fyn, som Pædagogernes Pensionskasse har iværksat. Når dette byggeri har lavere huslejer, skyldes det flere ting, men den væsentligste er, at finansieringen er løstrevet fra det almindelige kapitalmarked. Pensionskassen beregner sig en forrentning, som den mener er fornuftig i forhold til tilsvarende forrentninger.

SF har det principielle synspunkt, at en bolig er så basalt et gode, at det ikke skal være muligt at spekulere i den. Derfor mener vi principielt, at boligfinansieringen bør løsrives fra det almindelige kapitalmarked. I stedet for at staten poster milliarder af kroner i rentestøtte til udlån, der for kreditforeningerne er helt uden risiko, var det måske mere fornuftigt, at staten gik mere direkte ind i boligfinansieringen, f.eks. gennem opbygningen af en boligfond, således som SF har foreslået.

Det er fatalt, at redegørelsen bortset fra afsnittet om de mange tvangsauktioner så godt som helt forbigår problemerne på ejerboligmarkedet. Som bekendt bor de fleste danskere i en ejerbolig. Det er i denne sektor, de fleste skævheder på boligmarkedet findes, og det er også her, de største problemer og udfordringer til fremtidens boligpolitik findes.

Jeg er fuldstændig enig i, at øget mobilitet er en vigtig målsætning, men hvorfor skal debatten herom være koncentreret om Ølgaardudvalget og de forholdsvis få mennesker, som bor i den berømte 6-værelses-lejlighed til 3.000 kr. pr. måned, når sandheden er, at der findes langt

større mobilitetsproblemer på ejerboligområdet, og at disse er og i stigende grad vil blive et problem.

Burde enhver boligminister ikke forholde sig til, at der er titusindvis af store parcelhuse, som blev opført i 1960'erne og 1970'erne, som dengang var velegnede boliger for børnefamilier, men som i dag bebos af par og enlige uden børn i det, der så prosaisk er betegnet som parcelhusørkener, områder støvsuget for liv, samtidig med, at de mange børnefamilier, som har behov for den slags boliger, af økonomiske årsager er afskåret fra dem? Stiller det ikke krav om, at vi også diskuterer hele ejerboligområdet, herunder om der er mulighed for andre ejerforhold?

Efter vores opfattelse bør vi seriøst overveje mulighederne for at omdanne eksisterende ejerboliger til almennyttige boliger netop for at sikre en mere optimal udnyttelse af den eksisterende boligmasse og for at give børnefamilierne mulighed for i højere grad at få gavn af disse store parcelhuse, der i dag i høj grad bebos af enlige.

Der er ikke i redegørelsen nævnt noget særligt om andelsboliger. Hvad er regeringens tanker på dette område? Boligministeren har selv været ude med tanker. Der er udarbejdet en rapport i Boligministeriet, ifølge hvilken man vil gå helt bort fra kvotestyringen og statsstøtte til andelsboligområdet og i stedet lade det finansiere af 50-årige indekslån. Jeg vil godt spørge boligministeren: Hvad er regeringens tanker på andelsboligområdet, også i relation til den rapport, der er kommet fra Boligministeriet?

Boligministeren skriver i sin redegørelse, at det er regeringens mål at få et frit og samtidig et socialt afbalanceret boligmarked.

Det forekommer, at den her forsøger at løse cirkelns kvadratur. Det er da vist almindelig lærdom, at et frit boligmarked ikke er socialt afbalanceret. Det er også karakteristisk, at det i højere grad er det frie frem for det socialt afbalancerede, som styrer ministerens redegørelse. Det er i denne forbindelse problematisk, at regeringen fortsat kører frem med forslaget om at privatisere dele af den almennyttige sektor.

Boligministeren har ved flere lejligheder sagt, at dette ikke må medføre sociale ghettøer, men hvordan det skal kunne undgås, mangler hun stadig væk at forklare. Alle ved, at det er de økonomisk stærke, som vil benytte sig af tilbu-